

**BLUE
JEANS
LA NOIA
INVISIBLE**

Columna

BLUE JEANS
LA NOIA
INVISIBLE

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA CHICA INVISIBLE*

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2018

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2018

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2018

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2374-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 4.257-2018

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Divendres, 19 de maig del 2017

—Alguna vegada t’he dit que m’encanten els teus ulls de color avellana?

—Julia, vés a pastar fang.

—No, de debò, tens una mirada superinquietant.

L’Emilio alça les celles, sorprès pel comentari que li dedica la seva amiga, que es posa a riure a l’altra banda de la pantalla. Fa mitja hora que parlen per Skype: han decidit fer un descans de derivades i perífrasis verbals.

—Una mirada superinquietant... Això sí que no m’ho havien dit mai —diu el noi, que amb la mà dreta s’esbulla els cabells tenyits blaus i amb l’esquerra es posa de nou les ulleres—. Trobo que estàs excessivament feliç. Et recordo que d’aquí a ben poc comencen els exàmens finals i ens hi juguem el curs.

—Ja ho sé. Que comencin els setanta-unens Jocs de la Fam! —diu la Julia, fent broma, mentre agafa el cub de Rubik que té al costat.

—Insisteixo: per què estàs tan contenta? Hem d’estudiar molt! Estic atabaladíssim!

—No hi guanyo res preocupant-me més del necessari ni posant-me nerviosa. I tu tampoc.

—Esclar, per a tu és molt fàcil.

—Emi, t'he dit un milió de vegades que per treure bones notes m'he d'esforçar com qualsevol altre —respon la noia, moderant el to de veu.

—Però tens un avantatge que els altres no tenim.

—Un avantatge que s'ha de saber administrar, per molt llesta que sigui i per molt bona memòria que tingui; sense treball i esforç no s'aconsegueix res.

I, esbossant mig somriure, li ensenya al seu amic el cub de Rubik resolt: cada cara amb el seu color corresponent. Ha trigat quaranta-set segons a fer-lo.

Quan els seus pares la van portar al psicòleg quan tenia cinc anys, ja sospitaven que la nena era especial. I la van encertar. Les proves van determinar que el coeficient intel·lectual de la Julia era molt elevat, dels més alts que havien vist mai, i la seva memòria, prodigiosa. A més, aquesta adolescent de setze anys és molt intuïtiva i observadora. Li encanta el violí, que ha après a tocar amb els tutorials de YouTube, jugar a escacs i llegir llibres de misteri. I, per descomptat, fer el cub de Rubik una vegada i una altra.

—Ja m'agradaria a mi, tenir la teva meravellosa ment.

—I a mi els teus ulls de color avellana i la teva mirada inquietant.

—Estàs graciosa avui, eh? —diu l'Emilio, forçant un somriure.

—No t'ofenguis, home. Va, ara prou. Encara que miri de no pensar-hi, jo també estic una mica nerviosa pels finals. Vols que quedem demà per estudiar junts?

El noi fa veure que ho pensa, es posa una mà a la

barbeta i després s'ajusta les ulleres. Mira a la càmera i somriu.

—D'acord. A casa teva, que a la meua els meus pares ens farien parar bojos.

—Apa, no n'hi deu haver per a tant.

—Això ho dius perquè no vius amb ells. Són molt pesats. Diuen que sóc un friqui i que no surto de la meua habitació.

—És que és veritat, Emi. Ets un friqui i només surts del teu quarto per anar a l'institut. Si fins i tot et pugues el menjar en una safata!

—Perquè em fa posar nerviós que el gos aquell vagi bavejant al meu costat a la cuina, mentre menjo.

—Escolta, el pobre Casper el tens des de fa quatre mesos, i això ho fas des que et conec.

—Bé, també és pels meus pares. Pensen que sóc una mena de cosa rara. Passen molt de mi, i quan estic amb ells, només fan que burxar-me i fer-me preguntes estranyes. Sincerament, prefereixo estar sol.

Ara la Julia no fa bromes. Coneix bé l'Emilio i veu que aquest tema l'afecta de debò. No ha sigut mai un noi «normal», ni gaire sociable. Això, en un poble petit, vol dir cavar la teua pròpia tomba. No obstant això, a ella li va caure bé des de bon principi. Ja han passat gairebé tres anys des que es va traslladar al poble i l'Emi va aparèixer a la seva vida. Fins i tot, durant una època, li agradava una mica. Li semblava un noi interessant, diferent i, tot i que no era guapo, tenia un cert atractiu. Però aquells sentiments s'havien anat transformant amb el temps. El que abans eren fogots i papalloses a la panxa quan parlava amb ell, s'havia convertit en confiança i bon rotllo. Pura amistat, sense més pretensions.

—Doncs demà al matí no estaràs sol. Vine d'hora i et convido a esmorzar.

—No em vull llevar d'hora el cap de setmana.

—No et faré matinar. Et sembla bé a les deu?

—Dos quarts d'onze.

—Fet. Quedem a dos quarts d'onze —diu la Julia, somrient—. Ara t'he de deixar. M'està arribant l'olor del sopar fins aquí a l'habitació, i em moro de gana.

—Encara no has sopat?

—No. Estàvem esperant el meu pare. Em sembla que acaba d'arribar, he sentit la porta. Fins demà a dos quarts d'onze! I que no se t'enganxin els llençols!

—D'acord. Adéu.

—Adéu!

La noia surt de Skype i entretanca la pantalla del portàtil. Ràpidament, es guarda el mòbil a la butxaca del darrere dels pantalons i baixa les escales amb les presses que li provoca la gana. A l'entrada de la cuina, al costat de la seva mare, veu un home alt que es descorda el botó de la camisa, exhaust després d'una llarga jornada laboral. Aquest mes de maig ha fet tres anys que en Miguel Ángel és sergent de la Policia Judicial de la zona. Quatre mesos després d'ocupar el càrrec, ell, la seva dona i la seva filla es van traslladar i es van establir definitivament al poble.

—Ja era hora, pare —diu la Julia, que se li acosta per fer-li un petó—. Què ho fa que has arribat tan tard?

—Un accident de trànsit. Ara ho estava explicant a la mare.

—Un accident? Hi ha hagut morts?

—No, per sort només un ferit lleu. Ha sigut un atropellament —comenta en Miguel Ángel, abans

d'anar cap a les escales—. Em canvio de roba i us ho explico mentre sopem.

—Però a qui han atropellat?

Ell no respon i puja de pressa cap a dalt, on hi ha les habitacions.

—Tu ho saps, a qui han atropellat? —li pregunta la noia a la mare.

—No m'ho ha dit. Encara sort que no hi ha hagut morts. Si no, segurament hauries hagut de demanar una pizza per sopar.

El mig somriure de l'Aitana sorprèn la seva filla, que branda el cap. A vegades no entén el sentit de l'humor negre de la mare.

—Mare, ets forense. No hauries de fer bromes d'aquestes.

—Home, només era una brometa. La mort és una cosa molt seriosa. Sobretot per al que es mor.

—Mare!

—Què passa?

—Que no segueixis amb aquestes... Ostres, no sents olor de cremat?

—La lasanya!

La mare es gira i entra a la cuina esperitada, amb la Julia darrere seu. Del forn en surt un fum negre que es comença a escampar per tota la casa. L'Aitana es posa les manyoples i treu la safata del sopar. La part de sobre està completament socarrimada. I la de sota, també.

—Això és cosa del karma —diu, resignada, quan s'adona que allò no és comestible—. Al final haurem de demanar pizza per sopar.

La Julia esbufega. Té moltíssima gana, i el servei a domicili de l'única pizzeria que hi ha al poble acostuma

a ser bastant lent. Mira el rellotge: són gairebé les onze de la nit.

—No hi ha res a la nevera que puguem preparar en un moment?

—Res de res. Ha sigut una setmana de bojos. Demà anirem al supermercat amb el pare i omplirem el rebost. La vols amb pinya, la pizza?

La Julia assenteix. Pel que sembla, encara trigaran una bona estona a sopar. Però no li pot retreure res a la seva mare, ni tampoc al seu pare. Tots dos treballen moltíssimes hores al dia. A vegades, més de les que els toquen. No tenen unes professions fàcils. I si surt alguna urgència, hi han d'anar de seguida que els avisen. L'Aitana fa cinc anys que exerceix de forense en aquella zona. Treballa a la ciutat, però cobreix tots els municipis de la rodalia. Per la seva banda, quan en Miguel Ángel va ser ascendit a sergent de la Policia Judicial de la Guàrdia Civil, les seves funcions i responsabilitats es van multiplicar, i això també ha provocat que estigui menys temps a casa.

Mentre la mare demana pizzes per telèfon, sona el mòbil de la Julia. Se'l treu de la butxaca dels pantalons i veu un número que no té registrat als seus contactes. Dubta uns instants, però al final contesta.

—Sí?

—Julia?

—Sí, amb qui parlo?

—Hola, bona nit. Sóc la Vera, la mare de l'Aurora, que ve a la teva classe. La Patricia Herrero, la vostra companya, m'ha donat el teu número.

No li havia reconegut la veu. De fet, no era gens estrany, perquè potser hi havia parlat un parell de cops, amb aquella dona.

—Ah, hola! Com està?

—Amoïnada. És amb tu, la meva filla?

La Julia se sorprèn que la mare de la seva companya d'institut li preguntí per ella. No li cau malament, però no són amigues. De fet, l'Aurora gairebé no parla amb ningú. A vegades fa la sensació que ni tan sols és a la classe. L'Emilio i ella li diuen «la noia invisible».

—No, no és aquí. L'últim cop que l'he vist ha sigut quan hem sortit de l'institut.

—Caram. És que és molt estrany que no sigui a casa a aquestes hores. Sempre hi és quan torno de treballar. I li he trucat al mòbil però el té desconnectat. No saps on pot ser?

—No, em sap greu —es limita a contestar la Julia, que està molt confosa.

Es produeix un silenci tens a la línia. La noia intenta recordar algun detall per poder ajudar la dona. L'Aurora és una persona solitària, silenciosa, i no es relaciona amb gaire ningú a les hores del pati. Només una vegada havia tingut contacte directe amb ella, a principis de curs, perquè els va tocar fer un treball en grup. Eren quatre: la Patricia Herrero, la Yi Lin i elles dues.

—Julia, perdona que et faci aquesta pregunta —diu la Vera, vacil·lant—. Mira, mai no m'ha agradat ficar-me en la vida privada de l'Aurora, però tu saps si té nòvio o si hi ha algun noi amb qui pogués estar?

—Ostres... —Està a punt de respondre que és impossible que aquesta noia tingui nòvio perquè a l'institut no es relaciona amb ningú, però es reprimeix—. Que jo sàpiga, no. No l'he vist amb cap noi.

—I per internet? Les coses han canviat molt en els últims temps. No t'ha comentat res d'algun noi que hagi conegut a Twitter o a Instagram?

—No, ho sento. Si és que ha conegut algú, a mi no m'ho ha explicat.

El sospir llarg i profund de la Vera se sent des de l'altra banda de la línia. La Julia també es comença a preocupar. On deu ser l'Aurora? No creu que estigui amb ningú de la classe, estudiant per als exàmens finals. I tampoc se la imagina a casa de cap noi amb qui pogués estar sortint.

—Bé, doncs moltes gràcies. I perdona per haver-te molestat.

—No pateixi. Segur que apareixerà ben aviat. Deu haver anat a algun lloc i es deu haver entretingut.

—Sí, això espero. Bona nit, Julia.

—Bona nit.

Quan s'acomiada de la Vera, la noia es queda immòbil uns segons. Té un mal pressentiment. La veu de la seva mare la torna a la realitat.

—Va tot bé? Qui era?

—La mare d'una noia de la classe, l'Aurora Ríos. Potser te'n recordes, va venir un dia a casa per fer un treball. Però no m'hi faig gaire, amb ella.

—Em sona, però ara no sé quina cara fa. Què volia la seva mare?

—Saber si l'Aurora estava amb mi, o si en sabia alguna cosa. Es veu que quan ha arribat de treballar no era a casa.

—És divendres. Pot ser que hagi sortit de festa?

—Pot ser, però no m'imagino l'Aurora sortint de festa. És... com t'ho diria? Poc sociable.

—Qui és poc sociable? —La veu greu d'en Miguel Ángel irromp a la cuina—. De què és aquesta olor?

De seguida veu la safata de la lasanya socarrimada. Mira la seva dona amb els braços estesos i els ulls molt oberts.

—No pateixis, ja he trucat a la pizzeria —el tranquil·litza l'Aitana.

—Quan vindran?

—D'aquí a mitja hora. O si més no això és el que m'han dit. Te l'he demanat amb anxoves i olives negres.

En Miguel Ángel enretira una cadira de la taula de la cuina i s'hi asseu. Es fixa en la Julia, que està pensativa.

—Què passa? —li pregunta—. Va tot bé?

—No ho sé. M'acaba de trucar la mare d'una noia de la classe. Està amoïnada perquè la seva filla no és a casa, i no és normal.

—Li ha trucat al mòbil?

—Sí, però està desconnectat.

—En aquest poble la cobertura és fatal. I dius que va a l'institut amb tu? Qui és?

—Es diu Aurora.

—L'Aurora Ríos? La filla de la Vera Domínguez?

—Sí. Que saps qui és?

—I tant. El seu pare se'n va anar de casa just la setmana de maig que em van ascendir. La Vera va venir a la comissaria per explicar-nos el que havia passat, i la vaig atendre jo.

En Miguel Ángel explica a la Julia i a l'Aitana el que li va dir aquella dona tres anys enrere. Tenia por d'en Bernardo, el seu exmarit. Va jurar que mai no li havia posat la mà a sobre, però sí que l'havia amenaçat unes quantes vegades d'anar-se'n de casa i emportar-se la nena. Al final se'n va anar, però l'Aurora es va quedar amb la seva mare. L'home va desaparèixer i ni tan sols va lluitar per la custòdia de la filla.

—La noia va patir molt. Ja se sap com van aquestes coses, als pobles —acaba el pare—. La gent parla massa.

—I els fills sempre són els que ho passen més malament quan els pares se separen —afegeix l'Aitana.

—Creus que en Bernardo pot tenir alguna cosa a veure amb la desaparició de l'Aurora? —pregunta la Julia, esverada.

—Home, no podem parlar de desaparició, encara. Segurament la noia apareixerà aquesta nit. Deu haver sortit a fer un volt.

—La seva mare diu que no surt als vespres.

—Doncs potser avui ha canviat d'opinió i s'ho està passant pipa —insisteix en Miguel Ángel—. Ja veuràs com no serà res.

La Julia assenteix, però no es pot treure del cap la noia invisible. Continua pensant que alguna cosa no va bé. De totes maneres, no hi pot fer res. Demà a primera hora trucarà a la Vera per assegurar-se que només ha estat una falsa alarma.

—Canviant de tema, a qui han atropellat, doncs, a l'accident que deies abans? —pregunta l'Aitana, amb interès—. És algú del poble?

—Sí, és un nano d'aquí. Però només té alguna esgarrinxada i el canell dislocat. Anava amb bicicleta i un cotxe l'ha envestit. És un miracle que no s'hagi fet més mal. Potser el coneixes, Julia. Té un any més que tu. Fa segon de batxillerat a l'institut. Es diu Iván Pardo.

La noia es queda blanca de cop quan sent el nom de l'atropellat. No s'ho pot creure. No es pot creure que sigui el mateix Iván de qui fa tants mesos que està enamorada!